

Leena ja Jari Honkakari 4/2022

15.5.2022

l.honkakari@gmail.com

jari.honkakari@gmail.com

Rakkaat ystävät

Ei julkaistavaksi ilman lupaa!

"Minä itse etsin lampaani..."

Lähetystyöntekijän huippuhetkiä ovat ne, kun pääsee todistamaan Jumalan valtakunnan murtautumista tähän maailmaan. Tässä tapauksessa vielä jotain sellaista, mihin itsellä ei ollut osaa eikä arpaa. Keski-ikäinen nainen tuli sapattipalvelukseemme ensimmäistä kertaa. Ei kainostellut, vaan otti paikan eturivistä. Sen tarkkaavaisempi tai keskittyneempi ei ihminen enää voisi olla. Jumalanpalveluksen jälkeen halusi tulla naistenpiiriin, missä padot murtuivat. Kyynelten virratessa pitkin poskia tämä kuvankaunis Eden kertoi, kuinka maaliskuussa oli omin silmin nähnyt Jeesuksen. Maallistuneena juutalaisena Messias ei ollut hänelle mitenkään tärkeä juttu. Epämääräinen, syvä kaipaus oli kyllä hiertänyt sisintä jo pitempään, mutta ei tiennyt, mitä kaipasi. Jotakin vain, ja kovasti. Eräänä päivänä kotonaan kuunteli heprealaista laulua, jossa myös ikävöitiin. Alkoi purkaa omaa ikävänsä tanssien ja silloin tapahtui jotain täysin odottamatonta: hänen edessään seisoj Vanhan Testamentin kuningas punainen viitta harteillaan ja kruunu päässään. Kasvot täynnä rakkautta tämä sanoi hepreaksi: "Ani huu." ("Minä se olen.") Juutalaisena Eden tajusi heti, että tässä hänen edessään seisoj hän, hänen kansansa tuhansia vuosia odottama Messias, hän, jota oli tietämättään ikävöinyt. Me muut piiriläiset kuuntelimme hiiren hiljaa tätä säteilevää naista ja kilvan pyyhimme omia silmäkulmiamme. Kukaan meistä ei ollut ikinä kokenut lähellekään mitään samaa, mutta olimme kuitenkin onnellisia siitä, että tämä juutalaisnainen oli löytänyt kaipaamansa ja oli täynnä Kaivattunsa rakkautta ja läsnäoloa.

Mutta kipuakin oli ja sen Eden halusi myös jakaa. Iso yllätys oli ollut se, että lähimmät ihmiset eivät olleetkaan hänen puolestaan iloisia, vaan torjuvia, jotkut jopa vihamielisiä ja ivallisia. "Mutta enhän minä voi olla hiljaa... se vaan tulee ulos! Haluan niin kovasti, että kaikki muutkin tajuaisivat, että Jeshua ON Messias, pelastaja..." Kaikki me naiset ympärillä nyökyttelimme. Tiesimme, kuinka kipeästä asiasta oli kysymys. Toinen hämmennyksen aihe Edenillä oli erilaisten kirkkojen ja seurakuntien paljous. Kertoi käyneensä rukoilemassa Pietarin kirkon katolisessa messussa, isossa messiaanisisessa seurakunnassa (Jeesukseen uskovia juutalaisia) ja nyt sitten luterilaisessa kirkossa. "Totta!", otimme taas kaikki osaa täysin ymmärrettävään hämmennykseen. "Jumalanpalvelukset ja kokoontumiset voivat olla hyvin erilaisia ja opetuksessa erilaisia painotuksia, mutta tärkeintä meidän mielestämme on uskon ydin: Jeesus Messias, joka ilmoittaa itsensä Raamatussa," selitettiin monen suulla Edenille. Ja johdanto kristinuskon alkeisiin jatkui. "Miksi Jeesus ei vastaa rukouksiin, vaikka on niin luvannut?" Kertoi, että eräs ystävä on pettyneenä loittonemassa Jeesuksesta ja koko uskosta, kun ei ole parantunutkaan sairaudestaan, kuten jossakin tv-ohjelmassa luvattiin. Taas piirimme naiset nyökyttelivät myötätuntoisesti ja opettivat, että ei Jeesus ole heidän vuosikymmenten kokemustensa mukaan mikään rukousautomaatti. Kaikkivaltias voi toki parantaa

Naistenpiiriläisiä

vaikka heti, tai lääkäreitten ja hoitojen kautta tai joskus vasta taivaassa. Monenlaiset kärsimykset ja kivut kuuluvat jokaisen elämään eikä Jeesuksen seuraaminen tee siitä poikkeusta. Silloin kun saa mieluisia rukousvastauksia on ehkä helppo uskoa. Josko Jeesus haluaisikin antaa omilleen joskus myös sellaisen lahjan tai kunnian, että kutsuu kärsimään yhdessä hänen kanssaan tavalla tai toisella? Siinä meille kaikille jäi paljon sulateltavaa.

Eden on lähdössä puoleksi vuodeksi Kanadaan petraamaan englannin kielen taitojaan. Kiitteli, että otimme hänet avosylin vastaan ja jaksoimme kuunnella. Kertoi rakastavansa eri kulttuureita. Hymyillen katselimme toisiamme. ”Niin, tässä me naiset (7) olemme kaikki eri maista, neljästä eri maanosasta, jokaisella oma äidinkielenä. Jos koet sydämässäsi, että yhteisömme voisi olla joskus myös sinun hengellinen kotisi, niin tervetuloa joukkoomme, kun palaat takaisin kotiin maailmalta!” Tutkimme vielä yhdessä 1. Piet. 3. lukua, mikä oli virallisesti agendassa, rukoilimme ja lähetimme Edenin matkaan. Kolme tuntia oli vierähtänyt huomaamatta.

”Et arvaa, mitä kirkossa tapahtui...”, hengähti puolestaan Jari eilen kotiin tultuaan. Näytti jotenkin kosketetulta neljän tunnin Open Church’in jälkeen. Oli juuri sopiva aika pitää paussia ja kuunnella tapahtumat tuoreeltaan. ”Heti kun avasin ovet, sisään marssi kaksi nuorta juutalais miestä lähitienuolta. Toinen oli käynyt kerran aikaisemmin, toiselle kerta oli ensimmäinen. Eivät olleet kiinnostuneita kirkkorakennuksesta tai uskonnollisista tavoista, vaan siitä, mitä tapahtuu, kun ihminen tulee uskoon ja mitä se merkitsee tavallisessa elämässä. Aivan siis uskon ydinjuttuja. Kiinnostus kristinuskoon oli molemmilla syttynyt armeija-aikana. Lukeneet Uutta Testamenttia, mistä toinen tiesikin jo verraten paljon. Heillä on yhteyksiä messiaanisiin juutalaisiin. Halusivat kuulla, miten minä olin tullut uskoon. Ja minähän kerroin... Kerroin kuinka Jeesus oli rippikoulussa löytänyt minut – eikä päinvastoin – ja myös alkutaipaleen epätoivosta, kun pelkäsin, etten mitenkään ylittäisi kaikkeen vaadittuun. Rima 15-vuotiaalle pojalle oli ihan liian korkealla. Avuksi tuli lahjaksi saamani kirja, Rakkaus on nyt, jonka suuntaviivat ja koordinaatit kantavat vieläkin. Miehet imivät kaiken kuulemaansa kuin pesusienet. Heillä oli kaipuuta löytää jonkin sortin yhteyttä juutalaisten ja kristittyjen välillä. Yli tunnin intensiivisen keskustelun jälkeen ehdotin rukousta. Saman tien nämä kaksi Jaakobin poikaa olivat jo polvillaan Pietarin jalkojen juuressa (lue: Pietarin elämästä kertovan ikkunalasimaalauksen alla) ja minä itkien heidän perässään. Rukoilin heidän puolestaan ja lopuksi sain siunata molemmat hepreaksi Aaronin siunauksella. Se oli syvältä koskettava hetki meille kaikille... Molemmat miehet ottivat vielä uudet kovakantiset Raamatut mukaansa.”

Jarin luotsaama raamattupiiri on kokoontunut tiistai-iltais. Joukko on koostunut eri ikäisistä miehistä, jotka ovat innolla tutkineet Johanneksen evankeliumia. Mukana meille entuudestaan tuttu Puolan juutalainen vanhempi mies, joka jo vuosikymmeniä ollut Jeesuksen oma. Alex on halunnut pääosin vain kuunnella, rukoilla ja nauttia toisten seurasta, yksinäinen kun on. Nuorimies Rodion, pari vuotta sitten maahan muuttanut Venäjän juutalainen, lukitsi puolestaan eräänä sapattina sähköskuuttinsa kadun varteen ja asteli ensimmäistä kertaa jumalanpalveluksemme. Kirkkokahvilla kiitteli ja sanoi tulevansa uudestaan. Myöhemmin on kertonut saavansa luterilaisuudesta sellaista hengellistä evästä, mikä uppoaa häneen. Tuntee Raamattunsa paremmin kuin moni muu, sillä lapsesta asti kasvanut uskoon ortodoksikirkkonsa helmoissa. Aikuisena pyrkinyt kilvoittelemaan tosissaan, halunnut jopa vastuun kantajaksi, mutta liturgiasta myöhästymiset tulivat kompastuskiveksi. Sai niistä nuhteita eikä kokenut pystyvänsä muutenkaan kaikkeen

vaadittuun, vaikka kuinka paljon vilpittömästi yritti. Suorittamisen sijaan kertoo löytäneensä uskon elämässään nyt lepovaihteen, mikä innostanut kertomaan siitä muillekin ja kutsumaan mukaan. Niinpä siperialainen tuttavansa, Mihailov, on hänkin tullut katsomaan, olisiko tämä myös hänen hengellinen kotinsa. Rodion haluaisi kovasti tuoda myös vaimonsa ja lapsensa mukaan. Vaimo kuulemma hyvin onnellinen miehensä löytöjen takia. Asumat kauempana, joten kirkkoon tuleminen tuo omat isot haasteensa autottomille, sapattina kun julkista liikennettä ei ole. Albert, keski-ikäinen Ukrainan juutalainen, on löytänyt tiensä srk:amme jo edellisen pastorin aikana ja jatkaa kasteopetustaan edelleen. Olemme ihastelleet hänen aitouttaan ja vilpittömyyttään tutkiessaan ensimmäistä kertaa elämässään Uutta Testamenttia. Hänen tuoreet löytönsä ja ahaa-elämyksensä ovat olleet meille vanhoille parroille sykehdyttävää kuunneltavaa. ”Ei tarvitse panna enää vaakakuppiin omia hyviä ja pahoja tekoja ja yrittää itse saada balanssia niiden välille! Vau... Jeesus on kuollut kaikkien pahojen tekojen tähden ja tuonut balanssin! Jumala armostaan pelastaa... Vau!” Siinä ihmetyksen aihetta kerrakseen yhdelle juutalaismiehelle, mutta myös meille, joille tämä kaikki tahtoo olla usein liiankin selvää kauraa.

Moni muukin haluaisi kovasti tulla tähän viikolla kokoontuvaan piiriin – lampuri, professori, siivoojia ym., mutta pitkän työpäivän jälkeen ei yksinkertaisesti enää jaksa tai ehdi, koska lapsista ja perheestä täytyy myös huolehtia ja matkanteko suurkaupungissa on mitä on.

Seurakuntamme pienimmät, 2-13v, kokoontuvat vapaaehtoisemme Charlotten johdolla sapattipyhäkouluunsa, apunaan joku lasten vanhemmista. Jumalanpalveluksen alkupuolella koko porukka siunataan srk:n edessä ja lähetetään oppimaan lisää Jeesuksesta. Eräs lapsista on vaatinut, että juuri tähän kirkkoon tullaan, koska muualle ei halua enää mennä. Lapsensa takia äiti tulee, vaikka englannin kieli tuottaa hänelle itselleen isoja haasteita. Charlotte on suurella sydämellä ja luovuudella tehnyt pyhäkouluateriaalia ja haaveillut kunnon nukeista, joilla havainnollistaa Raamatun kertomuksia. Nuket todettiin kuitenkin liian kalliiksi (n. 100e/kpl).

Kotiseurakuntamme lähetyssihteeri tuli oitis apuun kuultuaan asiasta ja pisti saman tien pystyyn nukketalkoot. Niinpä Charlottella on nyt iso joukko, käsin tehtyjä nukkeja elävöittämään opetusta. Sekä lapset että opettaja ovat olleet ihanasta yllätyksestä aivan innoissaan. Eräs seurakuntaan vasta tullut juutalaisisä, lammaspaimen ammatiltaan, toi viime sapattina mukanaan kaksi lastaan, joten tämäkin pikku lammaslauma näyttää koko ajan ilahduttavia kasvun merkkejä.

Lähipuiston ja ohikulkevien perheitten lapsille (0-3v) tarjoamme kahdesti viikossa mahdollisuutta tulla leikkimään pariiksi tunniksi srk-talolle. Joku äiti - ja isäkin – tulee joskus kiinnostuneena katsomaan, mistä on kyse. Kotiäidit kaipaavat monesti vartaistukea itselleen. Charlotte tekee tätä tavoitettavaa työtä yhdessä anglikaanikirkon pastorin vaimon Jenin kanssa, jolla on yli 30 vuoden sairaanhoitajan kokemus lasten ja äitien terveydenhuollossa.

”Minä lähetän teidät!” Immanuel-kirkko haluaa olla paitsi ihmisiä luokseen kutsuva myös lähettävä kirkko. Moni on tullut uskoon kirkossamme ja lähtiessään haluamme siunata heidät seuraavaa etappia varten. Jokin aika sitten saimme jumalanpalveluksessa siunata matkaan avioparin, joka on reilu pari vuotta uskollisesti pysynyt mukana keikkuvassa srk-laivassamme. Australialais-kiinalainen Zoe (36) ja ranskalais-

laosilainen Touby (38) lähtevät Saudi-Arabiaan rakentamaan uutta kaupunkia keskelle aavikkoa. Projektin tarkoituksena on luoda aivan tyhjästä uusien keksintöjen avulla ympäristöystävällinen, luontoa säästävä elämäntapa. Haikeuden keskellä olivat täynnä intoa kaikesta uudesta. Syvä rauha sydämessä oli heille taas merkinä Jumalan ihmeellisestä johduksesta elämässään. Ovat eritoten kiitollisia siitä, että kristittyinä pääsevät ankarasti rajoitettuun muslimimaahan tuomaan omalla elämällään Kristuksen tuntemisen tuoksua.

”Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan...” Meidän kolmen kuukauden pestimme Immanuel-kirkon palveluksessa alkaa olla viittä vaille paketissa. Päällimmäisinä tunteina ovat syvä kiitollisuus ja ilo siitä, että meidät kutsuttiin tänne. Kummallakaan ei ole ollut epäilyksen häivääkään siitä, etteikö tämä olisi ollut meidän paikkamme. Saimme olla mukana jossain meitä paljon suuremmassa. Suuri ilon ja kiitoksen aihe on nyt se, että Norjasta on löytynyt nuori pappispariskunta, Eyvind (35) ja Siv Anitta Volle (30), jotka ovat lupautuneet tulemaan heinäkuun lopulla. Eyvind on vihkimystä vaille valmis pappi ja ollut srk:ssamme kesäapulaisena 9 vuotta sitten. Osaa myös jonkun verran hepreaa. Vaimo on lastentarhanopettaja. Ovat kovin innostuneita ja halukkaita sitoutumaan pitemmäksi ajaksi tänne. Parasta aikaa heille haetaan viisumeita, joiden saaminen on haasteellista. NCMI:n organisaatiouudistusten takia joutuvat astumaan todella suuriin saappaisiin, kun johdettavaksi tulee koko Israelin työ (Haifa, Immanuel-kirkko ja Caspari-keskus Jerusalemissa) sekä Immanuel seurakunta ja siihen päälle vielä heprean opinnot. Muistetaan heitä rukouksin!

Monilta eri tahoilta meitä on pyydetty tulemaan takaisin auttamaan ja tukemaan Eyvandia ja Siv Anittaa. Sitä olemme paljon pohtineet ja rukoillen kyselleet. Eilen sitten sanoimme yhdestä suusta: Tahdon! Kylväjän suuntaan. Mielellämme palaamme tänne, vaikka paluun tuomat haasteet hirvittävätkin; päällimmäisinä oma jaksaminen Israelin kuumuudessa, terveyshuolet sekä asumisjärjestelyt. Nyt on kuitenkin aika palata takaisin Keuruun kotiin, sytyttää tulet takkaan, ottaa ruisleivän juuri pakkasesta, viettää aikaa perheen kanssa - ja jatkaa rukousta. Kiitos sinulle, rakas ystävämmme ja lähettäjämmme, jos haluat olla siinä vielä kanssamme mukana. ”Tulkoon sinun valtakuntasi, tapahtukoon sinun tahtosi...”

Sinua siunaten ja sinusta kiitollisina, Leena ja Jari

PS. Rukousaiheet löydät kirjeestä. Tulemme Vierumäelle Kylväjän kesäpäiville. Nähdäänkö siellä?

Israelissa turvallisuus on tärkeää

Lähettäjärenkaaseen kuuluvat saavat halutessaan myös ilmaisen Kylväjä-lehden. Sen voi lukea ja tilata kotisivuilla: www.kylvaja.fi/materiaalipankki/kylvaja-lehti Voit tilata sen myös ottamalla yhteyttä Kylväjän toimistoon. Työmme katetaan suurelta osin yksityisillä lahjoituksilla. Suurkiitos tuestasi! Viitenumeron 36210 käyttö säästää rahaa. Mikäli haluat käyttää seurakuntakohtaista viitenumeroa, se löytyy osoitteesta <https://www.kylvaja.fi/osallistu/lahjoita> tai kysymällä Kylväjän toimistosta.